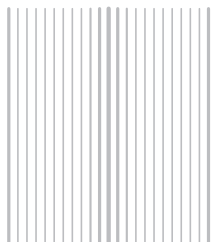

Alfonsas
Bukontas

PIRŠTŲ
ATSPAUDAI

Šimtas eilėraščių

VILNIUS 2011

SMĒLIO
LAIKRODIS

TERRA INCOGNITA

...kai traukinys praeidavo,
Langų stiklai virpėdavo, indaujoj plonyčiais
Balsais prabildavo, palietę vienas kitą,
Porceliano indai. Iš mėlynų puodukų
Čia gerdavo arbatą, o prie krosnies,
Ištiesęs baltas letenas, guldydavo apatiškai
Didžiulę galvą aklas šuo. Pavasarį
Darže žaliuodavo tabakas, rudeniį prie klėties
Prikrisdavo raudonų klevo lapų. Šiurkščiais drabužiais
Žmonės praverdavo, užverdavo duris. Vienąsyk
Už ąžuolinės spintos ėjimą slaptą pastebėjo sukarščiavęs
Vaikas, bet iš lėto sveiko, jį žaislai susigražino. Viskas
Liko kaip anksčiau – šalia... Kvepėjo
Anyžium, karbidu, neišsipildymu. Savy nugrimzdus
Nuo sienos žvelgė moteris apytuštėj svetainėj,
Į jos auksinę širdį smigo kalavijai,
Piešti skubotai...

› › ›

Gyvybės nuojauta pleveno
skersgatviuos kalkėtuos,
O praeitis žole išblyškusia šnarėjo, linko.
Ir tiems, kur į sapnus ateina prakalbėti,
Gyvieji buvo lyg paminklai.

Ir tirpo sniegas.
Ir daiktų ryškėjo prasmės.
Ateinančia šviesa kamavos
žmonės, erdvės, aikštės.
Pavasariškus debesis skaičiau
lyg pranašingus laiškus
Ir pro duris žvelgiau,
kurias tik ryt praversime.

O žodžiai tie, kurių ieškojome, neradom dar,
Lyg permatomi paukščiai
per skambų orą skriejo.
Kaip žemės ir žmogaus išpažinties –
to gyvo vakaro
Mes klausėmės, į žalią kūną susilieję.

ŽIBURIAMS UŽSIDEGUS

Su autostradam į vakarą
Lyg į požemį įvažiuoju
Ir visatos alsavimą pajuntu.

Išsitempę gatvės,
Rankos tarytum rodyklės, matuojančios laiką
Ir į formas lyg plieną jį pilančios,
Lenkiantys smagračiai, diskai,
plakatai ir skaičiai,
Žmonės, dar nematyti, bet pažįstami, –
Žiburiais pavirsta ir vakare pakimba.

Dega ir tyli kaip akys, susimąsčiusios, gilios.

Ir tylėdami viską degimu išsako.

» » »

Saulės vabaliukai išėjo –
Tarytum skriejantys elektronai žvilgėtų,
Tarytum didžiulės žuvys
Žvynais aštriais ribuliuotų.
Tarytum kas nors,
Įsižiūrėjęs
Į retėjančius meldus,
Į lapų prikritusias valtis,
Į mane, rankšluosčiu kaklą apsukusį,
Paganinio „Amžiną judėjimą“ grotų.

Su geltona rugsėjo vėsa plaukuose,
Ežerui, meldams ir valtims pavydint,
Pro aukštus pakrantės medžius nuboluoju,
Kur aušros tinklu iš gelmės
Rytas iškėlė
Drėgną ir laukiantį miestą.

IŠDŽIŪVO TVENKINIAI

Išdžiūvo tvenkiniai, suskilusiam dugne
Matau nuskendusius vaikiūkščio laivelius.
Žaliom ausim sukľuso gluosniai,
Kaip vandenį prieš lietų taško antys,
Kur pasroviui nuplaukusios seniai.
Geltoni debesys linguoja...

    Taip javų vežimai

Linguodavo. Ant jų gulėdavau,
    žiūrėdamas į dangų,
Ir vėjas suposi drauge su manimi.
Ir pasakojo man ilgai apie kasdienę duoną,
Įkaitusią krūtinę apibėręs
Aštriais, kvapiais akuotais.
Kaip lapė bėgo rusvas takas,
Balsus pažįstamus, žingsnius pažįstamus
    barstydamas,
O šiandien guli jis tarsi pašautas.
Ir reikia eit, ir tolimą vaikystę
Lyg vaiką miegantį ant rankų reikia nešti,
Kad neužmirštumei stebėtis
    gaudžiančiu pasauliu.
O dobilų žvaigždynai šviečia kaip tada.

SKRIDIMAS PER KALNĄ

Prieš saulėlydį girdžiu
Laukuose paauglio dainą.
Balti dulkių stulpai,
Nuo vieškelio pasisukę,
Eina per kalną.
O kalnas jau žalias –
Lyg pro žalią stiklą.
O dangus įsirežia
Nelauktai į berniūkštį,
Susprogdina krūtinę –
Jis išgirsta savo balsą,
Nelygų ir laisvą.
O balsas kyla,
Kelia aukštyn tarsi aitvaras.
Skrenda jis, kojom užkliūdamas
Už kalnelių ir medžių viršūnių.

Aš gydau žaizdas,
Aš galvą užvertęs kartoju:
– Šaunuolis!
Aš bėgu jam iš paskos ir rékiu:
– O dabar kristi išmok!..

LIŪČIŲ ZONA

Griūna paplautos varpinės,
Pro nuolaužas
Negali prasimušti žolė.
Miškai nuplukdyti,
Liko tik jų šešėliai,
Ir nėra kur sušilti rankų.
Ant starto takų
Kaip herbarų drugiai
Žaibais prismeigti lėktuvai.
Rasojančiuose veidrodžiuose
Į skeletą panašus nuobodulys
Prie nugertos taurės
Laukia oro prognozių.
Žemė įėjo
Į nesibaigiančių liūčių zoną.
Neono šviesoje šiepias
Šalti langai.
Pro juos
Aš turbūt atrodau juokingai,
Kai nužvarbęs ir permerktas
Ieškau akmens,
Iš kurio išskelčiau ugnį
Ir su pirmais pakeleivingais
Pradėčiau pasaulį iš pradžių.

*Jo poezija gyvena visatos begalybės pajauta.
Jo eilėraščių tyras, kiek abstraktokas pasaulis
atveria amžinybės perspektyvą, prieštaringų jėgų
žaismą ir jų trapią pusiausvyrą.
Tai reflektuojanti poezija, bet drauge kupina
jausmo ir konkretybės grožio.*

Vanda Zaborskaitė

Alfonsas Bukontas – poetas, kurio žodis, išaugęs iš dramatiškos XX amžiaus žmogaus individualios patirties, įgyja universalaus skambesio ir tyliojo literatūros lauko nuošalį liudija savo atsparumą, gyvastingumą bei slaptinę savastį.

Jo rankai vienodai paklūsta tiek tolimomis asociacijomis saistomos laisvosios eilės, tiek asketiška grafika grįstos klasikinės formos. Jis yra išvertęs J. W. Goethe's, R. M. Rilke's, A. Puškino, A. Bloko, K. I. Gałczyńskiego, T. Różewicziaus, M. Kulbako, J. Amichajaus, L. Karsavino poezijos bei eiliuotą senovės indų šventąjį tekstą „Bhagavadgita“.

Kompozitoriai yra sukūrę nemažai dainų pagal Alfonso Bukonto tekstus.

Eilėraščius šiai knygai autorius atrinko iš anksčiau publikuotų poezijos rinkinių „Slenkančios kopos“, 1967, „Piešiniai ant vandens“, 1972, „Mėnulio takas“, 1977, „Penktas metų laikas“, 1997.

ISBN 978-9986-16-848-5

9 789986 168485

www.tytoalba.lt